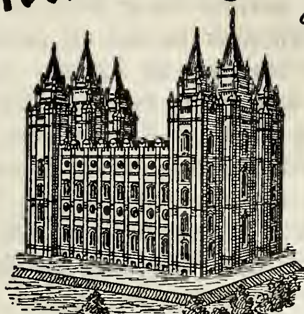
Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nummer 23	1. December 1905	54. Aargang

Præsident Joseph F. Smiths Indledningstale

ved Efteraarskonferencen i Salt Lake City, den 6te Oktober 1905.

Jeg ønsker ved Begyndelsen af denne 76de Halvaarskonference af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige at byde vore Søskende og Venner alle velkommen. Det glæder mig at være iblandt eder, og jeg er Herren meget taknemmelig for hans Naade og Varetægt over os i de sidste seks Maaneder, idet vi ere velsignede med Liv, Helbred og Lykke, og at vi kunne igen møde sammen ved denne Konference under saa gunstige Forhold og saa storligen velsignede af Herren. Jeg synes, vi med Rette kunne prise os lykkelige over den uendelige Godhed, der er os vederfaret af ham, som er Giveren af alt godt; at han har støttet os i at bevare Troen, at han har haft Indflydelse paa vore Hjerter og bevaret i os den Attraa, vi alle burde have for at opbygge Zion, udsprede Sandheden, udføre Herrens Gerning, indprente Retfærdighedsprincipper i vore Børn og vore Medmennesker; ligeledes den Længsel, vi alle burde have, efter at se Lyset komme til dem, som endnu sidde i Mørket og ikke kende Sandheden; at vi maatte blive Redskaber i Herrens Haand, saa vidt som muligt, til at meddele dem den Kundskab, vi have erholdt om Evangeliets Principper, at de ogsaa maatte se Lyset, om de ønske det, og om de ikke ønske det, men ville hellere forblive i Mørket, de da maatte være uden Undskyldning, naar Herren kalder dem til Regnskab. Jeg føler mig taknemmelig hver Dag, jeg lever, for den Attraa jeg har i mit Hjerte, og jeg vilde være bange for, at Herren

tog sin Aand fra mig, dersom jeg ikke beholdt denne Attraa og ikke havde i mit Hjerte et Begær efter det gode og en Afsky for ondt. Jeg takker Herren for denne Følelse for det gode og imod ondt; at han leder mine Tanker hen paa det som er ædelt, dydigt, retskaffent og til trofast at efterleve de Principper jeg har annammet. Jeg tror at enhver Sidste-Dages Hellig har den Aand og Følelse i sit Hjerte og har Aarsag til at være Herren taknemmelig til enhver Tid og Stund, at deres Formaal, deres Haab og Attraa er efter det gode og ikke det onde. De have Frelsens og ikke Ødelæggelsens Aand; Livets og ikke en dødende eller fordærvelig Aand; en Attraa efter Fred og ikke Splidagtighed og Ufred; Kærlighed for deres Medmennesker og ikke Had. For Besiddelse af disse Følelser have de Sidste-Dages Hellige Aarsag til at takke og prise ham, som saaledes har ordnet det og givet os Ydmyghed nok til at modtage saa megen af hans Aand, at den giver os en Attraa efter det gode og Afsky for hvad, der er ondt.

Siden vor sidste Konference have Kirkens almindelige Autoriteter opfyldt deres Pligter efter den bedste Evne, Gud har givet dem. De have været virksomme. Ingen af dem har holdt sig tilbage eller nægtet at gøre sin Pligt, der var ham paalagt. Apostlene og de Halvfjerds have været rede til at overvære Kirkens mange Kvartalskonferencer; og fra de Rapporter, vi have erholdt om deres Arbejde, erfare vi, at ikke alene have de Hellige været tilfreds med deres Lederes Forhandlinger, men Apostlene, de Halvfjerds og Ældsterne, som have virket med dem, have berettet tilfredsstillende om Tilstanden hos de Hellige i Almindelighed, hvor de havde besøgt dem.

De Beretninger, vi have modtaget fra de forskellige Missionsmarker, ere lovende med een Undtagelse, nemlig den at der er flere Indbydelser og mere Arbejde at udføre, end der kan imødekommes med det Antal Missionærer, som kan erholdes. Høsten er visseligen stor, men Arbejderne kun faa. Det synes os umuligt at imødekomme de Fordringer, der allevegne gøres for Missionærer. I Forbindelse hermed vilde det maaske være passende for mig at sige, at i nogle Tilfælde — ja i altfor mange — have de, som blive kaldede til at gaa paa Mission, svaret, at medens de ansaa det som en Ære at blive kaldet til at udføre en Mission, fortrød de at maatte frasige sig Tilbudet, eftersom deres Omstændigheder ikke tillod dem at paatage sig et saadant Foretagende paa Grund af deres Gæld. De havde paataget sig Pengeobligationer, som de ikke for Tiden kunde slippe fra, og derfor maatte udbede sig en Udsættelse af Missionen, indtil de kunde klarere deres Gæld og belave sig paa at gaa ud og forkynde Evangeliet.

For mer end tre Aar har mit og mine Brødres Raad til de Hellige og til os selv været: betal eders Gæld! Kom ud af Gæld, og da hold eder fri for Gæld! Lev økonomisk, vær forsigtig med eders Midler, med

at indsamle og tage Vare paa dem, at vi saaledes maatte se os i Stand til at imødekomme vor Nødtørft med rede Betaling, istedenfor at vænne sig til at gaa til Butikken eller andre Forretningshuse for at købe paa Kredit — ja ofte saadanne Ting, som vi godt kunde undvære, i det mindste indtil vi se os i Stand til at betale kontant og derved erholde den laveste Pris. Der kommer Meddelelser fra forskellige Steder, at mange af de Hellige endnu lade sig bedrage af omrejsende Agenter, og lade sig forføre til at sætte sig i Gæld for Vogne, Kareter, Landbrugsmaskiner, Symaskiner, Komfurer og Kakkelovne, og næsten enhver tænkelig Ting, hvorfor de undertegne strænge Obligationer og saaledes betale forhøjede Priser, og paa Betingelse af at opgive Varerne, saasnart de forfejle i at imødekomme disse Obligationer eller Rentepengene. Herved udsætte de sig for at have Varerne tagne tilbage, og de miste alt, hvad de allerede have betalt. Mange iblandt os ere ufornuftige nok til at handle med Folk paa denne Maade. Om de derimod vilde spare deres Midler, og leve saaledes, at de vilde have i Forskud, istedenfor at være andre skyldig, vilde det være meget bedre for dem, og der vilde være færre Undskyldninger af Ældsterne, som indbydes til at gaa paa Mission — Undskyldninger grundede paa at de ere i Gæld. Paa samme Tid vilde det ikke koste dem saa meget for deres Ophold. Vi have ikke noget imod, at en ung Mand undskylder sig fra at gaa paa Mission, medens han bygger et Hjem for sin Hustru og har gjort en Kontrakt derfor. Dette er ganske rigtigt. Vi ere villige til at undskylde ham; han har sin Frihed til at blive hjemme, indtil han har fuldført sin Gerning hjemme, og naar han er rede til at gaa, kan han melde sig belavet paa at tage en Mission. Nu gentager jeg min og mine Brødres — Præsidentskabets og Apostlenes Opfordring til de Hellige, som ere tilstede ved denne Konference, den er: Kom ud af Gæld; betal alle eders Obligationer, fri eder fra saadant, saa at I kunne være rede til at opfylde hvilken som helst Pligt, I maatte ønske, eller som maatte udbedes af eder for Zions Opbyggelse og Sandhedens Udspredelse. Det er os ligegyldigt, hvad Verden siger angaaende Evangeliets Forkyndelse eller om Nødvendigheden for at forlange unge Mænd til at gaa ud i Verden og forkynde Evangeliet. Der er næppe een udaf et Tusind af vore unge Mænd, som blive kaldte til at tage en Mission til Jordens Nationer, uden de med Villighed og Glæde imødekomme Tilbudet — glæde sig over at være agtet værdige til at bære Livets og Saliggørelsens Budskab til deres Medmennesker. Det er et Privilegium, det er dem en Ære at agtes værdige til at bære Herrens Navn og bringe hans Budskab om Liv og Saliggørelse til Verden; og ingen mulig Spot og Haan, falske Beskyldninger eller ondskabsfulde Angreb vil nogensinde forandre deres Anskuelser og Følelser angaaende dette Værk. De vide, hvad de gøre, og der er ingen Tvang anvendt i saadanne Sager. Det er alt

frivilligt, og aldrig var nogen opfordret til at gaa paa en Mission ude i Verden eller andetsteds, naar han gjorde nogen som helst Indvending derimod eller var uvillig. De, som ere udgangne for at forkynde Evangeliet, ere gaaet villige, glade og fornøjede; thi de have anset det som en Velsignelse og Ære.

Saa siger jeg igen, den eneste Vanskelighed vi for Tiden møde med Hensyn til Evangeliets Forkyndelse i de forskellige Missioner ude i Verden er, at vi ikke ere i Stand til at imødekomme det Antal og den Slags Hjælp, der behøves. Vi ønske, at de unge Mænd vilde berede sig baade i financiel og i intellektuel Henseende, ja og i Særdeleshed aandeligen, at de maa have Vidnesbyrdet om Evangeliet i deres Hjærter saaledes, at de, naar de skulle blive kaldede til at gaa ud paa Mission, vilde være belavede derpaa, at vi maatte være stillede saaledes, at vi kunde sende det nødvendige Antal Ældster til at prædike Evangeliet ude i Verden.

Et stort Pengebeløb er bleven anvendt til at bygge Forsamlingshuse i Zions forskellige Stave og Grene (Wards), og Kirkens Forvalter i det verdslige har set Nødvendighed for at anvende store Pengesummer til Hjælp i disse Foretagender; og ligeledes i mange Tilfælde til at hjælpe Folket med at bygge Kirkeskoler og Forlystelseslokaler. Vi ønske at hele Verden maatte forstaa, at Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige har for Øje ikke alene at forsyne Medlemmerne med Huse for Gudsdyrkelse, men ogsaa med Skoler for Ungdommens rette Uddannelse og Huse for deres Forlystelser lige saa vel, saa at Kirkens Medlemmer baade de unge og gamle maa have Steder, hvor de kunne forsamle sig til Dans, til Koncerter og til forskellige lærerige og underholdende Sammenkomster og Fester, saa de maa have Lejlighed til at nyde hvad deres Hjærtes Ønsker ere i al Retskaffenhed og Dyd. Lad mig sige eder, at Kirken har været saa liberal i disse Henseender, som den muligen kunde være i Betragtning af de Obligationer, der endnu hvile paa dens Forvalter. Vore Kirkeskoler formeres, og derfor udfordres bestandig større Hjælp til deres Underholdning, og tillige til at opføre flere Bygninger til at rumme Eleverne. Naar jeg fortæller eder, at næsten enhver af vore Kirkeskoler allevegne ere aldeles fyldte med Elever, kunne I maaske gøre eder et Begreb om Guds Riges Vækst og vore Læreanstalters Fremgang og Udvidelse. Saa snart en Bygning er opført, finder man, at den ikke er stor nok og maa da begynde paa Tilbygninger. Saaledes maa vi Tid efter anden hjælpe til at skaffe de nødvendige Skolebygninger for vore Børn. Jeg tror, at de Sidste-Dages Hellige ville heri let kunne se, at Zion vokser, og at Folkets Interesse for Børnenes bedste Uddannelse og Undervisning tiltager med Aarene; at de kunne sende deres Børn til Skoler, hvor Bibelen ikke er forbudt at blive brugt, og hvor Mormons Bog og Pagtens Bog tillades at studeres;

hvor sand Teologi kan læres saavel som Sprog, Kunst og andre Videnskaber. Kirkens Forvalter har ogsaa hjulpen betydeligt til at anskaffe Missionshuse i Skandinavien, i England, paa Øerne i Havet og i vort eget Land, Amerika. Vi ere nu behjælpelige med at opføre et Missionshus med Forsamlingslokale i Byen Papeete paa Øen Tahiti, og vi have gjort det samme paa Samoa Øerne. Hjælp er ogsaa bleven ydet Ny Seelands Missionen i samme Øjemed og ligeledes til Australiens. I disse Missioner paa Øerne i Havet yde vi Hjælp til vore Folk, for at de maa erholde den Værdighed og Agtelse, der tilkommer dem, og have større Indflydelse blandt deres Medmennesker; thi disse Folk ere som Regel meget fattige.

Siden vor forrige Konference er den skandinaviske Mission bleven delt i to forskellige Missioner til Bekvemmelighed for Folket. Sverrig er bleven organiseret til en Mission for sig selv, og har sit Hovedkontor i Stockholm, medens den skandinaviske Mission nu kun bestaar af Danmark og Norge.

Naar vi kaste et Blik ud over hele Missionsmarken, kunne vi kun komme til den Slutning, at Herrens Værk er fremadskridende og i en sund og trivelig Tilstand allevegne, hvor Kristi Evangelium bliver forkyndt af vore Ældster. Det spreder sig Dag for Dag, og vort Folks Indflydelse vokser og tiltager, saa at en bedre Følelse for os udvises. De fremmede, som besøge os, se Forskellen imellem de falske og skændige Beskyldninger, der gaa ud om de Sidste-Dages Hellige, og Tilstanden her, som de ved deres Besøg finde den i Virkelighed at være, og de rejse bort fornøjede og tilfredse med, hvad de have lært af egen Erfaring iblandt os. De forstaa, at intet Folk paa denne Jord, maaske, er bleven saa slet og uforskyldt omtalt og berygtet, som de Sidste Dages Hellige ere. Jeg synes sommetider, jeg kan see Forsynets Styrelse i hvad, der gaar for sig i Verden idag; thi visseligen kan et fornuftigt Menneske med Øjne kun halv aabne se de Bedragerier og fordrejede Fremvisninger, de Bagvadskelser og Løgne, der sættes i Omløb i Verden om de Sidste-Dages Hellige. Om Folk kun ville komme her og selv se — om de ville kun gøre sig den Umage at lære Sandheden i Sagen, og sammenligne Tilstanden her med de falske Rygter, der ere i Omløb, da vilde selve Modsætningen være nok til at stille Sandheden klar for deres Øjne.

Broder Horace S. Ensign, der i flere Aar har præsideret over Missionen i Japan, er kommet hjem, og Missionens Præsidium overført paa Broder Alma O. Taylor. Et Antal unge Mænd ere fornylig blevne sendt til den Mission. Ældsterne, som have virket der, have nu lært Sproget, ligesom de maa i andre fremmede Lande. Hvor som helst vore Ældster gaa, lære de Sproget særdeles let og godt. Allevegne tilhviser Guds Aand de rene at Hjerte, som med Trofasthed tjene ham, og giver

dem en fast Overbevisning om, at den Almægtiges Haand vedvarende er udrakt over hans Folk; at ligesom han i den forbigangne Tid har bevaret dem og befriet dem ud af deres Fjenders Hænder, saaledes vil han fremdeles bevare og udfri dem. Ja, han vil vende de ondes Rasen til at prise ham og til at fremskynde hans store Hensigter. Vi have tilstrækkelige Beviser for, at Herrens Værk er en levende, virksom og fremadskridende Gerning paa Jorden. Lad mig fortælle eder, at de Sidste-Dages Hellige overalt i dette Land have saa tro og ærlige som nogensinde før — efter mit Skønne — efterlevet Tiendelovens Fordringer. Det glæder mig at kunne sige eder, at Folkets Tiende ikke er formindsket, men den er forøget trods de Ulykker, der paa nogle Steder ere indtrufne. Paa nogle Steder have nemlig Haglbyger tildels ødelagt Jordens Afgrøde; paa andre Steder har der været mer eller mindre Tørke, og Insekter have ogsaa gjort nogen Skade; dog have de fleste af Jordens Produkter været gode og rigelige, og i de fleste Tilfælde have Folk haft en god og rig Høst formedelst Guds Velsignelse i deres Arbejde. Det er mig en Glæde at kunne sige dette.

Endvidere vil jeg sige til de Sidste-Dages Hellige, at eders Brødre, til hvem I have anbetroet Bestyrelsen af Kirkens Finanser, staa rede og villige til at gøre Regnskab til eder, som betale Tiende, og som bevare Troen paa Evangeliet, over det som er os anbetroet. Vi kunne gøre eder Regnskab derfor til den sidste Hvid, og jeg tør udfordre hvem som helst til at paavise, hvor en eneste Dollar er med Villie bleven misbrugt eller bortstjaalen af nogen af Herrens Tjenere. Tienderegnskaberne føres saa nøjagtigt og klart, som Regnskabet i nogen Bank. Enhver, som betaler en Dollar i Tiende, faar den krediteret paa Bogen, og hvis han ønsker at se, om den er skreven i Bogen, kan han komme og selv se. Men vi ville ikke aabne Bøger for Uvedkommende, som aldrig have betalt nogen Tiende. Men I, Sidste-Dages Hellige, som betale eders Tiende og eders Ofre — dersom I ønske at se selv, saa at I kunne blive Øjenvidner dertil — for eder ere Bøgerne aabne, og I kunne komme ind paa hvilken som helst Forretningsdag og selv undersøge Regnskaberne.

Vi ere Herren taknemmelige for, at vi ere agtet værdige til at Djævelen selv skulde tage sig af os. Jeg skulde befrygte vor Sikkerhed, hvis vi vare komne i en saadan Tilstand, at Satan ikke mere vilde bryde sig om os. Saalænge, som I nyde Guds Aand og efterleve Evangeliets Principper og holde Herrens Bud i al Oprigtighed for ham, forsikrer jeg eder, at vor Saligheds Fjende vil ikke lægge sig til Ro. Han vil være misfornøjet med eder, finde Fejl hos eder, og han vil bringe eder frem for hans Skranke; men dette vil ikke skade eder meget, dersom I kun vedblive med at gøre, hvad ret er. I behøve ikke at nære den mindste Frygt, thi Herren vil tage Vare paa eder og velsigne eder.

Han vil ogsaa tag Vare paa sine Tjenere og velsigne dem, og være dem behjælpelige med at udføre hans Gerning; og alle Mørkets Magter paa Jorden og i Helvede tilsammen formaa ikke at standse hans Værk. De kunne berøve Mænd Livet; de kunne ihjelslaa og ødelægge, om de ville; men de kunne ikke forandre Herrens Øjemed, ejheller kunne de standse hans Værks Fremgang. Han har udstrakt sin Haand for at udføre sin Gerning, og ingen Arm af Kød kan forhindre ham. Han vil forkorte sit Værk i Retfærdighed, og vil i sin egen Tid hasteligen udføre sine Beslutninger. Vi behøve kun at prøve efter bedste Evne paa at følge med Herrens Værks Fremadskriden. Da vil Gud bevare os og berede Vejen for os, at vi kunne leve og mangfoldiggøres og opfylde Jorden og altid gøre hans Villie, hvilket maa Gud tilstede os; det er min Bøn i Jesu Navn, Amen.

Middag paa Atlanterhavet.

Da Dampskibet var kommet godt ud fra Land, og man netop begyndte at føle, at man var tilsøs, ringedes der til Middag. De 26 Pladser ved Kaptainens Bord vare alle besatte; hver af 1. Klasses Passagerer var der, og da Suppen blev serveret, bemærkede Kaptainen til sine Bordfæller: „Jeg haaber, I alle fem og tyve maa have en behagelig Tid paa denne Rejse, — — og at dette lille Selskab af fire og tyve vil have godt af denne Sørejse. Jeg ser paa disse to og tyve smilende Ansigter som en Fader til sin Familie, for jeg er jo ansvarlig for denne Gruppe paa nittens Velværen. Jeg haaber, at I alle fjorten ville om lidt sammen med mig drikke en Skaal paa en lykkelig Rejse. Jeg tror, at vi syv Rejsekammerater ere særdeles vel skikkede til hverandres Selskab, og jeg applauderer dens Dømmekraft, som udsøgte fra Passagerlisten disse tre Gentlemen for mit Bord. De og jeg, min gode Herre, ere — — naa.“ Kaptainen lo, idet han saaledes sluttede sin Bordtale. „Opvarter, tag disse Tallerkener væk og bring mig min Fisk.“ —

Nylig udkomne Traktater: „Et venligt Ord“, „Frelsens Plan“ og „En Sandheds Røst“.

„Enok behagede Herren vel, og blev henført, et Eksempel til Omvendelse for Slægterne. Noah blev funden fuldkommen retfærdig; i Vredens Tid skete ham Vederlag derfor. Derfor blev der en Levning paa Jorden, da Vandfloden kom.“ (Jesu Sirach.)

De Sidste-Dages Helliges Organ for Skandinavien
Grundlagt 1851 • Udgaar den 1. og 15. i hver Maaned

Fredag den 1. December 1905

John Whitmers Vidnesbyrd.

Det vilde maaske interessere dem, som ikke have Lejlighed til at see de tidligere af Kirkens Blade, at læse John Whitmers Vidnesbyrd, hvis Navn vil findes blandt de otte Vidner til Mormons Bog, og som, dengang han satte følgende Vidnesbyrd i et Blad, som kaldtes »Latter Day Saints Messenger and Advocate«, var sammes Redaktør. Bladet, som blev publiceret i Kirtland, Ohio, i Aarene 1834—37, var Kirkens Organ. Hvad der gav Anledning til, at han skrev følgende Vidnesbyrd, var, at han nedlagde sit Hverv som Bladets Redaktør; det lyder som følger:

„Det for Verden Daarlige udvalgte Gud for at beskæmme de Vise, og det for Verden Skrøbelige udvalgte Gud for at beskæmme det Stærke; og det for Verden Uædle, og det Ringeagtede udvalgte Gud, og det, som Intet var, for at tilintetgøre det, som var Noget" (Kor. 1:27-28).

„Medens jeg tænker paa ovenstaaende Ord af hin hellige Skribent, glæder det mit Hjærte, at jeg nyder det Privilegium at leve i denne Tidsperiode, da Gud i sin vise Styrelse har paabegyndt et Værk til Bedste for hans længe adsplittede Folk; da han igen har tilkendegivet sin Villie, og har kaldet sine Tjenere ved sin egen Røst fra Himlen, og ved sine tjenende Engle, samt ved sin Helligaand; og at han har udvalgt de Svage og Ringe til at beskæmme de Vises Kløgt, og til at oprette og bringe Kristi Kirke ud af Ugudelighedens Ørk, lys som Solen og klar som Maanen. Hans Kirke blev organiseret den 6. April 1830, og har hidtil gennemgaaet store Forfølgelser og Genvordigheder.

Det kunde maaske være passende her at give Verden en Fremstilling af Herrens Værk paa Jorden, da jeg har været et Medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige lige siden dens Begyndelse. At Mormons Bog er en Aabenbaring fra Gud, det kan jeg sige uden mindste Tvivl, og jeg har med fuld Tiltro hertil underskrevet mit Navn til dens Sandfærdighed. Og jeg haaber, at mine Læsere ville tillade mig at udtrykke mig frit desangaaende, da jeg nu er ved at ophøre med mit Arbejde ved Redaktionen. Derfor ønsker jeg at vidne for alle, som ville komme til Kundskab om dette Vidnesbyrd, at jeg har visseligen set Pladerne, hvoraf Mormons Bog blev oversat, og at jeg selv har haft disse Plader i mine Hænder og veed med Bestemthed, at Joseph Smith den yngre har oversat Mormons Bog formedelst Guds Kraft og

Begavelse, og i dette Værks Frembringelse er vissseligen de Vises Kløgt bleven beskæmmet. Derfor viid, o I Jordens Beboere, hvor som helst denne Erklæring monne komme, at jeg herved har frigjort mine Klæder for eders Blod, hvadenten I tro eller ikke tro denne eders ringe Ven og Broders Vidnesbyrd. Det er ikke bare Spøg, om man vilde narre Menneskers Sjæle og bringe dem i Forlegenhed. Jeg kan sige med en rolig Samvittighed overfor Gud og Mennesker, at jeg ikke har søgt at berøve nogen sit Gods, Hus eller Jord, Guld eller Sølv, men har haft det Formaal for Øje, at fremme Menneskenes Børn; thi jeg veed, at jeg blev kaldet af Gud til at være behjælpelig med at fremdbære hans Gerning i disse sidste Dage, og at hjælpe til at grundlægge det, at saa mange, som vilde tro Sandheden og annamme den, maatte vorde frelste i hans Rige; og ligeledes at hjælpe til at genoprette Israels Hus, at de maatte lovprise hans Navn for, hvad han har gjort og idag gør for dem i Opfyldelsen af de Profetier, som ere udtalte af alle de hellige Profeter, som have talet derom ligefra Adams Dage indtil vor Tid.

Jeg vilde gøre min egen Samvittighed Uret, hvis jeg ikke her nærmere omtalte Herrens Værk i disse sidste Dage. De Aabenbaringer og Befalinger, Gud har givet os, ere efter min Mening lige saa sandfærdige som Mormons Bog, og lige saa nødvendige for Frelse. Det er nødvendigt at efterkomme ethvert Ord, som udgaar af Guds Mund. Jeg veed, at Bibelen, Mormons Bog og Pagtens Bog indeholde Herrens aabenbarede Villie; og jeg veed ligeledes, at Gud vil vedblive at aabenbare sig til sin Kirke og sit Folk, indtil han har indsamlet sine Udvalgte til sin Hjord og beredet dem til at bo i sin Nærhed.

Mænd maa til visse Tider stole paa, hvad andre siger, og paavirkes af deres Overtalelse til at annamme forskellige Anskuelser. Dette er rigtigt nok, eftersom det er et ret og sandt Princip. Gud har altid bemyndiget visse Mænd til at forkynde hans Villie til de øvrige af den Slægt, hvori de levede, og naar hans Tjeneres Ord blev forkastede, hvilede Folket under Fordømmelse.

Skønt mine Bevisførelser kan anses som ringe, og mine Bestræbelser paa at overtale andre til at tro, som jeg tror, kunne synes svage, haaber jeg dog, at jeg har været i Herrens Haand et Redskab til at gøre noget godt til mine Medmennesker. Dersom jeg ikke vidste, at jeg havde gjort min himmelske Faders Villie, da vilde jeg fortryde, at jeg nogensinde havde ladet mit Navn blive publiceret. Jeg kunde ikke bære paa min Samvittighed den Skyld, at have overtalt nogen til at afvige fra Sandheden og vende sig til en falsk Lære. Det har været et grundlagt Princip i mig, at annamme Sandhed og forkaste Usandhed, og jeg haaber, at dette Princip maa for evig dvæle i mit Hjærte."

(Elders Journal Nov, 1.—1905.)

Afløsning: Følgende Missionærer løses fra deres Mission i Skandinavien efter et vel udført Arbejde her med Tilladelse til at rejse tilbage til deres Hjem, som følger: Hans L. Rasmussen fra København til Spring City, Utah; James P. Nelson fra København til Sublett, Idaho; Søren C. B. Sørensen fra Aarhus til Manti, Utah; John P. Jeppesen fra Aarhus til Bear River City, Utah; Parley P. Petersen fra Aalborg til Redmond, Utah; Søren M. Petersen fra Aalborg til Newton, Utah; Heber A. Andersen fra Aalborg til Redmond, Utah; Iver A. Alme fra Bergen til Logan, Utah.

Disse Missionærer forlod Liverpool den 24. November med Dampskibet „Cymric".

Ældste Henry H. Hintze er efter Befaling af det øverste Præsidentskab løst fra at virke i den skandinaviske Mission, og vil fortsætte sin Missionsvirksomhed i de nordlige Stater i Amerika.

J. M. Christensen
Præsident over den skandinaviske Mission.

Hvorledes Mormonerne behandle deres Modstandere.

„The Pathfinder" er et Blad publiceret i Washington, D. C. Fornylig gav det sine Læsere en Beretning om et evangelisk Foretagende i Utah, der gaar under Navn af „The Gospel Wagon" hvilket maaske nærmest kan oversættes som „Evangeliet paa en Vogn". Disse Evangeliums Vogne, kunne vi som Forklaring sige, bestaa af Vogne, paa hvilke befinde sig flere Missionærer, som af en Sekt eller religiøs Organisation i Østen ere sendte til Utah for at omvende Mormonerne. Disse Missionærer rejse med deres Vogn fra By til By, holde Forsamlinger og udsprede Traktater — men o hvilke Traktater! Istedenfor at være Fremstillinger af Kristi Evangelium, ere de næsten ikke andet end onde og fjendtlige Angreb paa Mormonismen, og deres Lærdomme ganske det Modsatte af en sand, kristelig Aand. I sit Kommentar om disses Arbejde i Utah har Bladet følgende:

„Ganske det Modsatte, af hvad nogle havde forventet, findes Mormonerne i Almindelighed at være aabenhjærtede og villige til at lytte, og i nogle Tilfælde have Mormonerne virkelig gjort disse Opvækkelsesprædikanter velkommen og hjulpet til at arrangere for deres Forsamlinger. Mormonernes Hensigt dermed er, at beskæmme saadanne Samfund og Organisationer i de øst- og sydlige Stater og Stæder, som have modstridt, mishandlet og uddreven Mormonmissionærerne." Hertil kommenterer „Deseret News" som følger:

„Vi bede vore kristne Venner om at lægge Mærke til dette Faktum: at de Hellige altid have behandlet deres Medmennesker med den største

Forekommenhed og i Overensstemmelse med det til Amerikanerne saa dyrebare Princip, Frihed. Den Behandling, de selv ønske, ere de altid rede til at udvise mod andre. Og de have ikke noget imod at høre „den anden Side," saa længe deres Modstandere ikke ved Krænkelser eller Usømmelighed gøre sig uværdige til at høres. Men denne Fremgangsmaade er ikke blot Snildhed, som „Pathfinder" synes at tænke. Hos de Sidste-Dages Hellige er denne Indrømmelse af Frihed for enhver et af deres Religions Principper — een af deres Troesartikler. Profeten Joseph Smith lærte det i sin Tid. „Enhver", sagde han, „har en naturlig, og i vort Land (Amerika) lovlig Rettighed til at være en falsk eller sand Profet, som han vil." Ved en anden Lejlighed sagde han: „Jeg erklærer aabenlig for Himlen, at jeg er lige saa villig til at dø i Forsvar for en Presbyterianers, en Baptists, eller en anden god Mands Rettighed, til hvad Samfund han end maatte høre; thi det samme Princip, som vilde berøve en Sidste-Dages Hellig sine Rettigheder, vilde ogsaa berøve en Katolik eller hvilken som helst anden Samfundsbroder sine, naar han fandtes at være enten upopulær eller for svag til at forsvare sig selv. Dette er et af Kristenhedens Grundsætninger, men intetsteds siden den første apostoliske Kirkes Tid er den bleven saa strængeligen overholdt og saa tydelig udvist som hos de Sidste-Dages Hellige. Dette er Aarsagen, hvorfor Evangeliumsvognens Missionærer — omendskønt de ikke altid ere, hvad de kunde synes at være — blive imødekommet med Venlighed og Forekommenhed iblandt Mormonerne. Dette er Grunden til, at „Mormoner" lytte i al Stilhed til dumme og lave Fortovsspærrere, medens disse staa og bagvaske og belyve Kirkens ledende Mænd og krænke Folks Følelser i en saadan Grad, som hos hvilket som helst andet Folk vilde ophidse Folket til Voldsgerning. (Mill. Star, Nov. 2 1905.)

Det første store Drama.

Mod Øst i Eden fandtes der en Have,
Saa skøn som nogen Plet paa denne Jord;
Det var den første smukke Morgengave,
Som skænktes — den var rummelig og stor.
Og Herren var det, som den Gave skænkte
Til Fader Adam og hans skønne Brud,
Hans elskte Eva, i hvis Barm der brændte
En Elskov til sin Adam og sin Gud.

I Haven var der Træer med Frugter skønne,
Af alle Sorter man sig tænke kan,
Og under majestætisk Kroner grønne

Hang Frugten skjult mod Solens hede Brand.
Og hele Aaret rundt kom stedse ny,
Mangfoldigen de hang foruden Lige;
Og Kronerne sig strakte imod Sky,
Og al den Herlighed var Adams Rige.

Og Blomsterne stod der i Tusindtal
Imellem Græsset nok saa smukt og groede,
I denne store grønne Blomstersal,
Hvor Adam med sin skønne Eva boede.
De nikkede saa lystelig omkring
Til Dyr og Fugle og til Havens Ejer,
Et Farvespil lig Regnbuens store Ring,
Thi endnu ikke kendtes Dødens Mejer.

Og Freden hersker her blandt Havens Dyr.
Hist ligge Lam ved Siden af en Løve,
Og hist en Hind, en Tiger og en Tyr;
Og Ørn ej søger Smaafugl at bedrøve.
De alle lege i Uskyldighed,
Thi Synd er endnu ikke kendt paa Jorden;
Et Kid, en Ulv her tumler sig i Fred,
Lyksalighed er strakt fra Syd til Norden.

Her Herren ogsaa gav det store Bud:
Bliv frugtbar og opfylder hele Jorden!
Hav Herredømme, sagde Himlens Gud,
Thi Magt og Styrelsen er eders vorden!
Og nævn hvert Dyr med Navn dig tykkes bedst,
Hver Fugl, hver Fisk, alt som paa Jorden vrimler;
Og Tiden brug til hvad som gavner mest,
Glæd Jer ved Dyr, ved Fugl og Fiskestimler.

Se skønne Frugter der paa Havens Træ'r,
Det er for eders Brug, alt, hvad I lyster,
Frit maa I æde alt, hvad der I ser,
Kun ikke det paa Træet der i Øster;
Ret midt i Haven her af Kundskabs Træ,
Mærk vel mit Ord, det røre maa I ikke.
Det bringer eder Døden som en Tugt,
Hvis ej I lyde mine Bud og Skikke.

Nu Slangen kom, saa snu og ondskabsfuld;
Han søgte Kvinden Eva at bedrage.
Han sagde: Kære Kvinde, blid og huld,
Se hist den Frugt saa skøn, den vil behage
Dig, hvis du bare prøved' den engang,

Faar Syn for ondt og godt — just lig din Fader;
Og du skal ikke dø! Dit Syn er Trang,
Paa Ære jeg forsikrer, det ej skader.

Og Kvinden saa, hvor liflig Frugten hang
Paa dette stolte Kundskabstræ i Haven,
Og Slangens Ord i Øret yndigt klang,
Hun tænkte, herlig ypperlig er Gaven;
Hun tog, hun aad, og straks hun ser sin Mand,
Som kommer langsomt henad Havens Gange,
Fra Bækken med det klare Kildevand,
Han jubler glad til Herrens Pris og Sange.

Nu Eva rækker Frugten til sin Mand,
Smag paa den Frugt og snarlig du vil finde,
At Nydelsen os Kundskab give kan,
Saa længere vi ej skal gaa i Blinde.
Som Gud vi kende skal nu ondt og godt.
Og vælge hvilken Del der bedst os lyster —
Nu kære Adam! spis et Stykke blot,
Vi alt vil kende da, hvor det mig trøster.

Men Adam ser betænksom paa sin Viv,
Mens Slangen træsk sig vrider om i Støvet,
Hans Gerning vel er gjort til Tidsfordriv,
Han spotter medens Adam staar bedrøvet,
Og siger: Kære, nej, det kan jeg ej!
Vor Fader os forbød den Frugt at røre,
Hvi skulde Slangen komme denne Vej,
Min Brud, min skønne Eva at forføre? —

Saa skilles maa jo vore Veje her —
Jeg dø! og du, du leve her for stedse,
Du hvile dig blandt disse skønne Træ'r,
Adskillelsen er tung for mig tilvisse.
Hvad da med Faders første store Bud:
Mangfoldig bliv! Opfylder hele Jorden!
Dengang han skænkte mig dig til en Brud?
Hvad skal vi gøre? Syndig er jeg vorden!

Saa talte Eva, da hun alt forstod,
Det store Skridt hun netop havde taget.
Mens Slangen ligegyldig dem forlod,
Hans Værk var fuldført — Kvinden var bedraget;
Nu Adam tænker dybt paa hendes Ord.
Han ser det grant — hans Øjne blinker Lyn —
Hvor klart jeg ser, hvad nu paa os beror!
Hvor tydeligt det er nu for mit Syn!

Det store Bud adlydes maa, jeg ser det,
Vi maa ej skilles, kære Eva, nu,
Hvor klart jeg ser, at om end du var ofret
For Djævlens List igennem Slangen snu;
Saa ser jeg nu, at ogsaa jeg maa æde
Af Træets Frugt, som Kundskab til os gi'r
Igennem Slægterne det gi'r os Glæde
Mangfoldigen paa Jorden her vi bli'r.

Giv mig et Stykke, Kære! Jeg vil æde,
Vi skilles ej, nej aldrig, aldrig nej!
Vi vil bestandig med hinanden glæde
Os, om end Torne ligge paa vor Vej.
Han aad af Frugten — nu de ere lige —
Og Armen blidt han om sin Hustru slaar,
Kom Kære, lad os denne Høj bestige
Og nyde Glæden, som vi nu formaar.

Med Blusel ser nu Adam paa sin Kvinde;
O Eva se, o se vor Nøgenhed!
De flygte for at finde Skjul derinde,
Hvor de saa ofte hviled sig i Fred
I Lunden, før de drømte om at falde —
For Skjul at faa, hvis Fader kom med Bud.
Men tys! Hans Røst! nu høre de ham kalde,
De kende deres Nøgenhed fuldt ud.

Hvor er du Adam? kalder Herrens Stemme,
Og hvor er Eva skøn, din kære Brud?
O Fader, ret nu fik vi at fornemme
Vor Nøgenhed, vi eje ikke Skrud
At svøbe om os, derfor vi os gemte,
Hvor Krattet tykkest var og skjult for dig;
Vort Sind og Hu saa underlig er' stemte,
Forandret synes Alting paa vor Vej

O Adam, har I spist af Træets Frugter?
Forbød jeg ikke strængeligen ej
At røre det, det haardelig sig tugter;
Nu Tjørn og Tidsel vokse paa din Vej!
Da skylder Adam Skylden paa sin Kvinde,
Og Eva sagde: Slangen mig bedrog.
O, kære Fader, se, du gav mig hende,
Hun aad, jeg maatte æde, og jeg tog.

Nu taler Herren alvorsfuld til Kvinden
De Ord: Din Kummer den skal blive stor;

Din Smerte overmaade ret forinden
At dine Børn skal fødes her til Jord.
Kom Adam, hør, din Dom jeg vil forkynde:
Dig Jorden Torn og Tidsel bære nu,
Se, det er Straffen, du faar for at synde;
I Ansigts Sved skal Brødet æde du.

Til Slangen sagde Herren i sin Vrede:
Dit Hoved knuses skal af Kvindens Sæd!
Se Adam nu sin Brud fra Haven lede —
Af Herren selv bortvist — thi han var ræd,
De skulde æde der og evigt leve;
Og Cherubim blev sat at vogte det;
Af Sværdets Blinken bange begge bleve,
Og Edens Port blev stænget for den tæt.

Bergen, Februar 1905. E. C. Henricksen.

Det uendelige Verdensrum.

Betragtninger af det uendelige Verdensrum, skønt de altid ere meget interessante, ere dog aldrig tilfredsstillende, det vil sige, man er ikke nærmere sit Maal ved Enden end ved Begyndelsen.

Camille Flammarion, den berømte franske Astronom, forsøger at give en Ide om Rummets Uendelighed, ved at beskrive en forestillet Vandring til de fjerneste Grænser af det for vore Øjne Synlige af Universet. De utallige Verdener, der ses rundt omkring os, saa langt det menneskelige Øje formaar at gennemtrænge Rummet, udgøre et henrykkende Æmne for vore Betragtninger. Hr. Flammarion siger:

„Lader os gaa, lader os fare med selve Lysets Fart! I lidt mer end et Sekund passere vi Maanen, der spreder for vort Skue sine gabende Kratere, sine Alper og dybe Dale. Vi maa ikke standse og betragte, Solen ses igen, og bag os tage vi et Afskedsblik mod vor oplyste Jord — en lille Klode, der hurtigt bliver mindre og mindre og tabes af Syne. Venus nærmer sig — en ny Verden, Mage til vor, beboet af Væsener, der ile og stræbe — idel Bevægelighed. Vi kunne ikke standse og se os om — afsted! Vi passere en mindre Verden eller to, og ere Solen nær nok til at kunne se dens voldsomme Eksplosioner, men fare afsted.. Her kommer Mars os imøde med sine store Middelhave med Tusinder Bugter og Fjorde, store Floder, fremmede Folkeslag, Stæder og dens travle Beboere. Tiden gaar, og vi fare som Lyset.

En uhyre Kolos, Jupiter, nærmer sig. Et Tusind Verdener som vor slaaet sammen, vilde ikke udgøre een saa stor som Jupiter. Hvilken

Flygtighed i dens Dage! Hvilken Rørelse paa dens Overflade. Hvilke Storme og Orkaner i dens umaadelige Atmosfære! Hvilke forunderlige Sødyr i dens Have! Endnu ere ikke Mennesker komne frem paa Scenen. Men lader os fare videre! Denne Klode, saa hastig i Bevægelighed som Jupiter, omgivet af forunderlige Ringe, er den besynderlige Planet, Saturn, omkring hvilken bevæge sig otte Drabanter med forskellige Tidsskifte, lige saa fantastiske synes os de Væsener, som bebo den.

Men fremad paa vor Flugt! Uranus og Neptune ere de sidste kendte Verdener, vi møde paa vor Fart; men vi flyve igen — uden Stoppested! Mat, opløst, træt, glider Kometen sagte forbi os paa sin Vandring i sin længste Afstand fra Solen; endnu se vi Solen bag os som en meget stor og straalende Stjerne midt iblandt en Mangfoldighed af lignende Kloder i Rummet. Med en evig Fart af 186,000 Mil i Sekundet har 4 Timer været tilstrækkelig Tid til at bære os til Neptun. Men vi fare videre bort — fire Aar før vi naa den nærmeste Sol, en umaadelig Ovn, en dobbelt Sol, der i sin Bevægelse kaster en Hede ud i Rummet omkring sig, der langt overgaar vor egen Sols.

Lader os tænke saaledes at fare for en Million Aar. Ere vi komne til Universets Grændse? Se den mørke umaadelige Vej, vi have tilbagelagt! Men hist ere nye Stjerner udsprungne af Mørket. Vi fare frem mod dem! Millioner Aar! Ny Aabenbarelser! Ny Stjernehære! Ny Universer! Ny Verdener! Ny Beboere! Hvad! Ingen Ende? Intet Skillerum? Intet til at standse for? Uendeligt Rum! Verdener i Uendelighed!

„Abraham var en stor Fader for Folkets Mangfoldighed, og der er ikke funden nogen, som var ham lig i Ære. Han bevarede den Højestes Lov og var i Pagt med ham. Han stadfæstede Pagten i hans Kød, og i Fristelsen blev han fundet trofast. Derfor stadfæstede Herren for ham med en Ed, at Hedningerne skulde velsignes i hans Sæd; at han skulde formeres som Jordens Støv og at hans Sæd vilde blive utallig som Stjernerne. Og han vilde give dem Arv, fra det ene Hav til det andet, og fra Floden til Jordens Ende.“ (Jesu Sirach.)

Indhold:

Udgivet og forlagt af J. M. Christensen, Korsgade 11, København N.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).